

Sprawa C-164/22

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data złożenia:

4 marca 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Audiencia Nacional (Hiszpania)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 marca 2022 r.

Osoba ścigana:

Juan

Przedmiot postępowania głównego

Europejski nakaz aresztowania – Przekazanie obywatela hiszpańskiego portugalskim organom sądowym w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Odmowa przekazania – Odbycie kary w Hiszpanii

Przedmiot i podstawa prawna pytania prejudycjalnego

Artykuł 267 TFUE – Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Zasada *ne bis in idem* – Pojęcie „tych samych czynów” – Ocena Sądu – Uznawanie wyroków skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej – Łączenie kar – Zasada proporcjonalności – Zgodność hiszpańskiego ustawodawstwa z zasadą wzajemnego uznawania i różnymi aktami normatywnymi Unii

Postępowania prejudycjalne

1. Czy w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja „*bis in idem*” z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 54 Konwencji Wykonawczej do układu z Schengen, gdyż chodzi o te same czyny zgodnie z zakresem przypisanym temu

pojęciu w orzecznictwie europejskim, czy też przeciwnie, oceny takiej powinien dokonać sąd odsyłający, zgodnie z zasadami przedstawionymi w niniejszym postanowieniu, w tym z zasadami konieczności łączenia kar i ustalenia górnego wymiaru kary zgodnie z kryteriami proporcjonalności, jako że chodzi o jedno przestępstwo ciągle?

2 W razie uznania, że zgodnie z kryteriami przedstawionymi w niniejszej decyzji nie zachodzi sytuacja „*bis in idem*”, ponieważ nie występuje pełna tożsamość czynów:

A) Czy w świetle okoliczności niniejszej sprawy ograniczenia skutków wyroków innych państw Unii Europejskiej, wyraźnie przewidziane w art. 14 ust. 2 Ley Orgánica 7/2014 de 12 de noviembre sobre intercambio de información de antecedentes penales y consideración de resoluciones judiciales penales en la Unión Europea [ustawy organicznej nr 7/2014 z dnia 12 listopada 2014 r. o wymianie informacji z rejestrów karnych oraz uwzględnianiu orzeczeń sądowych w sprawach karnych w Unii Europejskiej], dokonującej transpozycji uregulowania europejskiego, są zgodne z decyzją ramową Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz z art. 45 i art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadą wzajemnego uznawania w Unii orzeczeń sądowych?

B) Czy brak w prawie hiszpańskim postępowania lub mechanizmu pozwalającego na uznawanie zagranicznych wyroków europejskich, łączenie i dostosowywanie lub ograniczanie kar w sposób gwarantujący ich proporcjonalność, w sytuacji gdy w Hiszpanii powinien zostać wykonany wyrok zagraniczny dotyczący czynów znajdujących się w relacji ciągłości lub powiązania z innymi, które zostały osądzone w Hiszpanii i co do których również istnieje wyrok skazujący, jest sprzeczny z artykułami 45 i 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z 13 czerwca 2002 r. i art. 8 ust. 1 i 2 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej i ogólnie z zasadą wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych na terenie UE.

Przytoczone przepisy prawa Unii

- Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 45, 49 ust. 3 i 50.
- Konwencja wykonawcza do Układu z Schengen, art. 54.

- Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, art. 3 ust. 2 i art. 4 pkt 6.
- Decyzja ramowa Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
- Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej, art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 9 ust. 1 lit. c).
- Wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 9 marca 2006 r., Van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165), z dnia 28 września 2006 r., Gasparini i in. (C-467/04, EU:C:2006:610), z dnia 16 listopada 2010 r., Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683).

Przytoczone przepisy prawa krajowego

- Código Penal [kodeks karny], art. 74 ust. 2 i art. 76.
- Ley de Enjuiciamiento Criminal [kodeks postępowania karnego], art. 17 i art. 988 akapit trzeci.
- Ley Orgánica 7/2014, de 12 de noviembre, sobre intercambio de información de antecedentes penales y consideración de resoluciones judiciales penales en la Unión Europea [ustawa organiczna nr 7/2014 z 12 listopada 2014 r. o wymianie informacji z rejestrów karnych oraz uwzględnianiu orzeczeń sądowych w sprawach karnych w Unii Europejskiej, art. 14 ust. 2 lit. c).
- Ley 23/2014, de 20 de noviembre, de reconocimiento mutuo de resoluciones penales en la Unión Europea [ustawa 23/2014 z dnia 20 listopada 2014 r. o wzajemnym uznawaniu orzeczeń w sprawach karnych w Unii Europejskiej, art. 48, art. 85 ust. 1 lit. c) i art. 91.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa Juízo Central Criminal de Lisboa -Juiz 16- (Portugalia) wydał europejski nakaz aresztowania i przekazania (zwany dalej „ENA”) wobec obywatela Hiszpanii Juana, skazanego przez wspomniany sąd wyrokiem z dnia 20 stycznia 2020 r. na karę sześciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo kwalifikowanego oszustwa z art. 217 ust. 1

- i 218 ust. 2 lit. a) i b) portugalskiego kodeksu karnego, za czyny popełnione w 2005 r.
- 2 Pan Juan przebywa obecnie w zakładzie karnym w Hiszpanii, odbywając karę orzeczoną wyrokiem z dnia 13 lipca 2018 r. wydanym przez Sección I^a de la Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional (sekcję I wydziału karnego sądu centralnego) (z siedzibą w Madrycie), częściowo uchylonym wyrokiem Sala Segunda del Tribunal Supremo (drugiej izby sądu najwyższego) z dnia 4 marca 2020 r., w postępowaniu karnym znanym jako sprawa Fórum Filatélico.
 - 3 W wyniku wszczętego przeciwko p. Juanowi postępowania w sprawie wykonania ENA Juzgado Central de Instrucción n° 1 de la Audiencia Nacional (centralny sąd śledczy nr 1 sądu centralnego) wydał w dniu 20 grudnia 2020 r. postanowienie o odmowie wykonania ENA, ponieważ dotyczył on obywatela Hiszpanii. Sąd ten postanowił jednak, że kara sześciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w Portugalii powinna zostać wykonana w Hiszpanii.
 - 4 Pan Juan odwołał się od tej decyzji Juzgado Central de Instrucción n. 1 de la Audiencia Nacional [centralnego sądu śledczego nr 1 sądu centralnego] do Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional [wydziału karnego sądu centralnego].

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 5 Pan Juan podnosi, że czyny objęte wyrokiem sekcji I Sala de lo Penal de la Audiencia Nacional z dnia 13 lipca 2018 r. w sprawie Fórum Filatélico są tymi samymi czynami, za które został on osądzony w Portugalii; podnosi zatem zarzut powagi rzeczy osądzonej z art. 48 ust. 1 lit. c) ustawy nr 23/2014 w związku z art. 3 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW.
- 6 Powołuje się na obszerne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące międzynarodowej zasady *ne bis in idem*, w szczególności na wyrok z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie C-436/04 Van Esbroeck (EU:C:2006:165), zgodnie z którym kwestia ta powinna być analizowana z punktu widzenia stanu faktycznego, a nie z punktu widzenia kwalifikacji prawnej. Argumentuje, że orzecznictwo Trybunału rozwija autonomiczną koncepcję pojęcia „tych samych czynów” w tym znaczeniu, że odnosi się ono do „tożsamości zdarzenia, rozumianego jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane konkretne okoliczności”.
- 7 Ministerio Fiscal (hiszpańska prokuratura) uważa, że nie można powoływać się na powagę rzeczy osądzonej, ponieważ nie chodzi tu o te same czyny. Te, które miały miejsce w Hiszpanii, odnoszą się do pokrzywdzonych wymienionych na liście załączonej do wyroku, natomiast wyrok portugalski dotyczy czynów, które miały miejsce w Portugalii i dotyczą innych pokrzywdzonych.
- 8 Prokuratura powołuje się na orzecznictwo, zgodnie z którym w tego typu sytuacjach nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, bez uszczerbku dla możliwości

późniejszego łączenia orzeczonych kar, zgodnie z art. 76 kodeksu karnego lub zasadą proporcjonalności, ustanawiając jako maksymalną granicę odbywania kary taką, jaka wynikałaby z łącznego oskarżenia o wszystkie czyny.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 9 Sąd odsyłający stwierdza, że czyny, na których opiera się wyrok skazujący w Hiszpanii, oraz czyny, na których opiera się wyrok skazujący w Portugalii, odpowiadają podobnemu schematowi działania (schematowi piramidy finansowej w dziedzinie filatelistyki), tyle że zostały popełnione w różnych miejscach. Wyrok hiszpański dotyczy działalności prowadzonej w Hiszpanii, natomiast wyrok portugalski odnosi się do czynów, które miały miejsce w Portugalii. W związku z tym pokrzywdzeni, liczni w obu sprawach, nie są tymi samymi osobami. W pierwszej sprawie byli oni klientami spółki Fórum Filatélico S. A., prowadzącej działalność w Hiszpanii, a w drugiej - spółki Fórum Iniciativas de Gestão, będącej spółką zależną tej pierwszej, prowadzącą działalność w Portugalii. Związek między tymi dwoma przedsiębiorstwami oraz prowadzona przez nie podobna działalność zostały jasno przedstawione w okolicznościach faktycznych zawartych w formularzu ENA przesłanym przez portugalski organ sądowy wydający nakaz.
- 10 Kara wymierzona wyrokiem hiszpańskim obejmuje czyny, których p. Juan dopuścił się z siedziby w Madrycie, jako szef Grupo Fórum, za pośrednictwem spółki Fórum Filatélico, S.A. w Hiszpanii, choć mowa jest także o jej spółkach zależnych, w tym Fórum Iniciativas de Gestão. Jednakże wyrok hiszpański nie odnosi się konkretnie do przedmiotowej spółki portugalskiej ani w opisie stanu faktycznego, ani w uzasadnieniu prawnym, poza punktowymi i powierzchownymi wzmiankami. Podobnie portugalski wyrok skazujący jedynie wspomina o siatce przestępczej działającej poza Portugalią i koncentruje się na działalności Forum Filatélico Iniciativas de Gestão wyłącznie na terytorium Portugalii.
- 11 Pierwsze pytanie, jakie się nasuwa, dotyczy tego, czy zasada *ne bis in idem* ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Kwestię tę należy analizować biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne, a nie z punktu widzenia kwalifikacji prawnej, ponieważ w przeciwnym razie w strefie Schengen powstałoby tyle przeszkód dla swobodnego przepływu obywateli, ile jest systemów karnych w umawiających się państwach. Ponadto należy podkreślić, że kwalifikacja prawna czynów jest zasadniczo taka sama w wyroku portugalskim i hiszpańskim.
- 12 W orzecznictwie Trybunału istnieje autonomiczne pojęcie „tych samych czynów”. Pojęcie to odnosi się do tożsamości zdarzenia, rozumianego jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane konkretne okoliczności niezależnie od ich kwalifikacji prawnej lub chronionego interesu prawnego (wyrok Trybunału z dnia 9 marca 2006 r., Van Esbroeck, C-436/04, EU:C:2006:165). Europejski Trybunał Praw Człowieka również uwzględnił to

kryterium w swoim wyroku, między innymi w sprawie Zolotoukhine przeciwko Rosji z 10 lutego 2009 r.

- 13 Tradycyjnie w prawie porównawczym przyjmuje się dwie możliwości interpretacyjne. Z jednej strony pogląd, że „czyn” odnosi się do zaistniałego wydarzenia historycznego, w oderwaniu od jego kwalifikacji prawnej (teoria naturalistyczna – tożsamość faktyczna), stosowany np. w prawie niemieckim i duńskim. Z drugiej strony - pogląd, że jest to wyrażenie o treści prawnej i że odnosi się nie do wydarzenia historycznego, ale do jego wyrażenia w jednej z istniejących kwalifikacji prawnych (teoria normatywna - tożsamość prawna lub tożsamość przestępstwa), która wydaje się być teorią obowiązującą w orzecznictwie hiszpańskim (na przykład wyroki sądu najwyższego 18/2016 z 26 stycznia i 654/2020 z 2 grudnia, między innymi).
- 14 Niniejszy przypadek wyróżnia to, że wyrok hiszpański, którym skazano pana Juana, jest znacznie szerszy i obejmuje o wiele więcej czynów niż wyrok portugalski, ponieważ dotyczy spółki dominującej oraz chodzi tu o pierwsze z przeprowadzonych postępowań przygotowawczych i sądowych, mimo że uprawomocnił się kilka dni po wyroku portugalskim. Czyny te pozostają w związku prawnym w postaci przestępstwa ciągłego z art. 74 hiszpańskiego kodeksu karnego (przestępstwo ciągle). Jednakże w wyroku hiszpańskim tylko w bardzo niewielkim zakresie uwzględniono niektóre zdarzenia, które miały miejsce w Portugalii w związku z działalnością portugalskiej spółki zależnej Forum Iniciativas de Gestão i które dotyczyły innych pokrzywdzonych, a ponadto wydaje się, że w Portugalii działalność tej spółki była kontynuowana nawet po zakończeniu działalności Forum Filatélico w Hiszpanii w następstwie jej zajęcia w maju 2006 roku.
- 15 Orzecznictwo Trybunału, w wyroku z dnia 16 listopada 2010 r., Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683) i w innych, pozostawia w znacznym stopniu uznaniu sądów państw członkowskich, czy rzeczywiście zachodzi tożsamość czynów. W sprawach takich jak niniejsza, zgodnie z tradycyjnym orzecznictwem hiszpańskiego sądu najwyższego, powaga rzeczy osądzonej nie istnieje. Jednakże, zgodnie z wyżej wymienionym orzecznictwem hiszpańskiego sądu najwyższego, takie przypadki wymagają pragmatycznego i szczególnego podejścia prawnego, z zastosowaniem kryteriów umożliwiających dostosowanie kary, co czasami odbywa się poprzez późniejsze łączenie orzeczonych kar pozbawienia wolności, przy zastosowaniu art. 76 kodeksu karnego, a w innych przypadkach poprzez zastosowanie zasady proporcjonalności, ustanawiając jako maksymalną granicę wykonania kary karę wynikającą z łącznego oskarżenia o wszystkie czyny w przypadku przestępstwa ciągłego (art. 74 kodeksu karnego).
- 16 Zgodnie z orzecznictwem hiszpańskim niniejsza sprawa nie jest prawdziwą sytuacją tożsamości faktycznej (*idem*), ale zbiorem czynów, które można ująć w jednej kategorii prawnej przestępstwa ciągłego z art. 74 kodeksu karnego, ujętej również w art. 79 portugalskiego kodeksu karnego, z tą różnicą, że w tym przypadku przestępstwo ciągle obejmowałoby wszystkie zdarzenia, które miały

miejsce zarówno w Hiszpanii, jak i w Portugalii, do których należałoby zastosować jedną karę.

- 17 W takich przypadkach problem polega na tym, jak traktować pod względem prawnym sytuację, gdy czyny nie są sądzone w jednym postępowaniu i nie są objęte jednym wyrokiem ani jedną karą. W orzecznictwie hiszpańskim podkreśla się potrzebę wprowadzenia korekty kary, która doprowadzi do proporcjonalnego wymierzenia kary przewidzianej ustawą, a tym samym pozwoli uniknąć orzeczenia kary nadmiernie surowej, do czego może prowadzić nałożenie podwójnej kary. W celu uzyskania proporcjonalności stosuje się dwa mechanizmy: zaliczenie w drugim wyroku kary nałożonej w pierwszym lub unikanie sytuacji, w której kary orzeczone w wyrokach wykraczałyby łącznie poza granice kar przewidzianych dla danego przestępstwa.
- 18 W omawianej sprawie przeprowadzono dwa odrębne postępowania, w wyniku których sądy w różnych państwach członkowskich wydały dwa wyroki dotyczące dwóch fragmentów jednego przestępstwa ciągłego, i za każdy z nich wymierzyły właściwą karę. Okazuje się, że ani ustawodawstwo hiszpańskie, ani ustawodawstwo Unii Europejskiej, ani orzecznictwo, nie wskazują w tych przypadkach procedury, którą należy zastosować, ani trybu postępowania, w celu określenia górnej granicy odbycia kary, która powinna odpowiadać łącznemu oskarżeniu o wszystkie czyny składające się na przestępstwo ciągłe z art. 74 kodeksu karnego.
- 19 Artykuł 988 kodeksu postępowania karnego jest jedynym przepisem w prawie hiszpańskim, który reguluje procedurę łączenia dwóch lub więcej wyroków skazujących, wskazując granicę wykonania kary, choć przewiduje on jedynie sytuację łączenia różnych wyroków skazujących dotyczących wyraźnie różnych czynów, które jednak mogłyby być sądzone w jednym postępowaniu ze względu na powiązanie między nimi, z zastosowaniem granicy kary z art. 76 kodeksu karnego. Jednakże, jak zostanie wyjaśnione poniżej, art. 14 ust. 2 lit. c) ustawy organicznej 7/2014 z dnia 12 listopada 1985 r. dokonującej transpozycji decyzji ramowej 2008/675/WSiSW do prawa hiszpańskiego wyraźnie wyklucza w tych przypadkach uznawanie wyroków zagranicznych.
- 20 Niniejszy przypadek nie mieści się dokładnie w zakresie art. 988 kodeksu postępowania karnego. Są to przestępstwa, które nie wykazują pełnej tożsamości faktycznej w znaczeniu naturalistycznym, ale pod względem prawnym również nie znajdują się w sytuacji przestępstw powiązanych ze sobą, lecz tworzą całość prawną, ponieważ składają się na przestępstwo ciągłe w rozumieniu art. 74 kodeksu karnego.
- 21 Jednakże najbardziej realną drogą proceduralną dla wymaganego przez orzecznictwo dostosowania kary byłoby połączenie w jednym wyroku kar orzeczonych w dwóch lub więcej wyrokach, hiszpańskich lub zagranicznych, w odniesieniu do czynów, które mogły być przedmiotem jednego procesu, stosując w tym celu, przez analogię, procedurę przewidzianą w art. 988 akapit

trzeci kodeksu postępowania karnego, ale ustanawiając w tym przypadku granicę kary z art. 74 kodeksu karnego i dostosowując wynikającą z tego ostateczną karę do zasady proporcjonalności. Ponadto nie jest możliwe zastosowanie w takich przypadkach procedury dostosowania kary przewidzianej w art. 83 ust.1 ustawy 23/2014 w związku z art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW, ponieważ odnosi się ona do innych założeń i sytuacji całkowicie odmiennych.

- 22 W tym miejscu należy zwrócić uwagę na kryteria określenia kary, które zostały zastosowane w odniesieniu do przestępstwa ciągłego w hiszpańskim wyroku wydanym w sprawie Fórum Filatélico, zgodnie z art. 74 ust. 2 kodeksu karnego. Zgodnie z tym wyrokiem (1) podstawowy wymiar kary ustanowiony w kodeksie karnym za przestępstwo oszustwa to kara od 1 roku do 6 lat pozbawienia wolności i grzywna; (2) tysiące popełnionych przestępstw oszustwa należy traktować jako jedno przestępstwo oszustwa kwalifikowanego; (3) w związku z tym podstawowy wymiar kary należy podnieść o jeden lub dwa stopnie; (4) w przedmiotowej sprawie za właściwe uznaje się podniesienie wymiaru kary o jeden stopień; (5) w konsekwencji ramy wymiaru kary wynoszą od 6 lat i 1 dnia do 9 lat i grzywny; (6) konkretna kara wymierzona oskarżonemu wynosi 8 lat, 7 miesięcy i 17 dni pozbawienia wolności.
- 23 W związku z tym czyny, które miały miejsce w Portugalii, wpisujące się w ten sam zbiór czynów powiązanych pod względem prawnym z czynami, które miały miejsce w Hiszpanii, relacją tworzącą przestępstwo ciągłe, nie miałyby - gdyby były sądzone łącznie z czynami hiszpańskimi i stanowiły podstawę wydania jednego wyroku - znaczącego wpływu na wymiar kary, ponieważ zgodnie z przyjętym w hiszpańskim wyroku kryterium podwyższenia kary podstawowej o jeden stopień, kara łączna nie mogłaby przekroczyć 9 lat pozbawienia wolności.
- 24 Na tym etapie uwidacznia się największa rozbieżność prawa hiszpańskiego z prawem Unii, a mianowicie, to że każde możliwe rozwiązanie, w przypadku gdy istnieją dwie kary orzeczone w wyrokach skazujących wydanych przez sąd hiszpański i przez sąd innego państwa członkowskiego, które powinny być połączone, wymaga koniecznie uznania i nadania takiej samej wartości wyrokom sądu innego państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy zostały one wydane przed wyrokiem hiszpańskim, czy po nim, jak przewiduje decyzja ramowa 2008/675/WSiSW. Tut sąd zauważa jednak, że w hiszpańskim systemie prawnym nie ma przepisu, który pozwalałby na takie uznanie w przypadkach przestępstwa ciągłego lub powiązania między przestępstwami. Co więcej, istnieje norma wewnętrzna, która takiego uznania wyraźnie zakazuje, a mianowicie art. 14 ust.2 ustawy organicznej 7/2014, która transponuje wspomnianą decyzję ramową 2008/675/WSiSW.
- 25 Oznacza to, że ze względu na bezpośrednią skuteczność tych ograniczeń nie jest możliwe ani połączenie, ani odpowiednie dostosowanie wyroku portugalskiego do wyroku hiszpańskiego, ponieważ nie jest on uznawany do tych celów w Hiszpanii. W konsekwencji, wobec odmowy wykonania ENA ze względu na hiszpańskie obywatelstwo osoby, której nakaz dotyczy i jeśli uzna się, że nie

zachodzi sytuacja *bis in idem*, nie ma innej możliwości niż pełne wykonanie w Hiszpanii kary orzeczonej w Portugalii, dodając ją arytmetycznie do kary orzeczonej w wyroku hiszpańskim, który jest wykonywany, bez możliwości jakiegokolwiek dostosowania lub ograniczenia kary.

- 26 Sytuacja ta, poza tym, że narusza wymóg proporcjonalności kar za przestępstwa (art. 49 ust. 3 karty), narusza zasady Unii takie jak zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych oraz uwzględnianie wyroków skazujących między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, jak przewidziano w decyzji ramowej 2008/675/WSiSW. Ponadto ma ona negatywny wpływ na wykonalność przepisów decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w związku z jej art. 4 ust. 6 oraz wpływa na swobodę przemieszczania się obywateli Unii (art. 45 karty).

DOKUMENT ROBOCZY